

Sygn. akt XI W 7041/15

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Maciej Kur

Protokolant: Katarzyna Zielińska-Kupeczyk

przy udziale oskarżyciela publicznego K. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 września 2015 roku  
sprawy **A. M.**

syna S. i I. z d. G.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 07 marca 2014 r., w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...) w W., będąc właścicielem pojazdu marki S. o numerze rejestracyjnym (...) wbrew obowiązкови, nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył w/w pojazd do kierowania w dniu 30.09.2013 r. o godzinie 16:31 na ul. (...) w W..

tj. o wykroczenie z art. 96§3 Kodeksu Wykroczeń

I. obwinionego **A. M.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. na podstawie art. 118 § 2 kpw kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

XI W 7041/15

## UZASADNIENIE

A. M. został obwiniony o to, że:

w dniu 07 marca 2014 r., w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...) w W., będąc właścicielem pojazdu marki S. o numerze rejestracyjnym (...) wbrew obowiązкови, nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył w/w pojazd do kierowania w dniu 30.09.2013 r. o godzinie 16:31 na ul. (...) w W., tj. za wykroczenie z art. 96§3 Kodeksu Wykroczeń.

Sąd w sprawie ustalił następujący stan faktyczny:

Straż Miejska m. st. W. prowadziła czynności wyjaśniające w związku z ujawnionym wykroczeniem polegającym na tym, w dniu 30 września 2013 roku o godzinie 16:31 na ul. (...) w W., kierujący pojazdem marki S. o numerze rejestracyjnym (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 31 km/h. W toku czynności wyjaśniających na podstawie Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców ustalono, że właścicielem pojazdu jest A. M.. Pismem datowanym na dzień 24 października 2013 roku wezwano A. M. do wskazania w trybie art. 78 ust.

4 i 5 ustawy dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, do wskazania osoby, której powierzył pojazd marki S. o numerze rejestracyjnym (...) do kierowania

w dniu 30 września 2013 roku o godz. 16:31. A. M. nie otrzymał tego wezwania. Pismem z dnia 14 lutego 2014 roku A. M. ponownie wezwano do wskazania w trybie art. 78 ust. 4 i 5 ustawy dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym do wskazania osoby, której powierzył pojazd marki S. o numerze rejestracyjnym (...) do kierowania w dniu 30 września 2013 roku o godz. 16:31. Wezwanie to zostało odebrane w dniu 28 lutego 2014 roku. A. M. zapoznał się z treścią tego wezwania. W dniu 10 marca 2014 roku A. M. skierował do Straży Miejskiej pismo, w którym nie wskazał osoby kierującej pojazdem, kwestionując prawidłowość i skuteczność wezwania. W związku z tym, pismem datowanym na dzień 22 kwietnia 2014 roku udzielono A. M. odpowiedzi. W dniu 6 czerwca 2014 roku A. M. skierował do Straży Miejskiej kolejne pismo, kwestionując prawidłowość wezwania go do wskazania, komu powierzył pojazd do kierowania.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: częściowo wyjaśnienia obwinionego (k. 61-62, k. 64), notatki urzędowe (k. 1-3, k. 14, 15), wezwania (k. 4, k. 5), zwrotne potwierdzenie odbioru (k. 6), pisma obwinionego (k. 7, k. 10), pismo Straży Miejskiej (k. 9), dokumentację zdjęciową na CD (k. 54).

A. M. w chwili zarzucanego mu czynu miał 45 lat.

Jest żonaty. Posiada troje dzieci, które pozostają na jego utrzymaniu. Z wykształcenia jest geologiem. Zatrudniony jest w H. Polska z tytułu czego osiąga miesięczny dochód w wysokości 10000 złotych. Jest współwłaścicielem mieszkania oraz właścicielem samochodu. A. M. jest osoba niekaraną (dane osobowo-poznawcze k. 61, notatka urzędowa k. 15).

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, wyrokiem nakazowym

z dnia 12 lutego 2015 roku (sygn. akt XI W 9944/14) skazał obwinionego za zarzucany mu czyn i wymierzył mu karę grzywny w wysokości 600 złotych oraz zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 110 złotych (k. 22).

Sprzeciw od tego wyroku w ustawowym terminie złożył A. M., wnosząc w nim o rozpoznanie sprawy na zasadach ogólnych (k. 27).

Obwiniony w postępowaniu sądowym (k. 64) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W swoich wyjaśnieniach kwestionował skuteczność wezwania go w trybie art. 78 ust. 4 pord do wskazania, komu powierzył pojazd do kierowania. W dalszej części wyjaśnił, iż pierwsze wezwanie, które otrzymał datowane było na koniec lutego 2014 roku, natomiast nie otrzymał wezwania z października 2013 roku. Ponadto wyjaśnił, iż z samochodu w miarę potrzeb korzysta on i jego żona, a kluczyki oraz dokumenty leżą w określonym miejscu. Nie prowadzi ewidencji dotyczącej kierowania pojazdem, ani nie musi wyrazić zgody na korzystanie z samochodu przez żonę, która czasami informuje go o tym telefonicznie, a czasami bierze samochód bez jego wiedzy. W odczytanych jego pisemnych wyjaśnieniach złożonych na rozprawie głównej (k. 61-62) obwiniony podniósł, że nie miał pewności, kto kierował w dniu 30 września 2013 roku o godzinie 16:31:06 pojazdem, którego jest właścicielem. Nadto nie prowadzi żadnego rejestru, stąd nie mógł pamiętać po upływie prawie pół roku, kto prowadził ten samochód, także po zapoznaniu się z dokumentacją zdjęciową. W dalszej części pisemnych wyjaśnień, obwiniony kwestionował skuteczność wezwania go w trybie art. 78 ust. 4 pord, odnosząc się przy tym do korespondencji, którą wymieniał z oskarżycielem.

Sąd zważył co następuje.

Sąd częściowo obdarzył wiarą wyjaśnienia obwinionego (k. 61-61, k. 64). Brak było podstaw do ich podważania w zakresie okoliczności związanych z doręczeniem obwinionemu wezwania do wskazania kierującego pojazdem, faktu wymiany korespondencji ze Strażą Miejską oraz ze sposobu korzystania z przedmiotowego samochodu. W tym zakresie brak było jakichkolwiek dowodów, które mogłyby podważyć jego wyjaśnienia. Stąd brak było podstaw, w szczególności, że wyjaśnienia w tym zakresie były spójne, aby podważać ich wiarygodność. Okoliczności związane z wymianą korespondencji znalazły przy tym pełne potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym. W pozostałym zakresie dotyczącym stanowiska obwinionego odnośnie skuteczności wezwania w trybie art. 78 ust. 4 pord,

wyjaśnienia obwinionego nie mogły zostać uwzględnione. Wskazać tutaj należy, że podnoszone stanowisko jakoby nie był on skutecznie wezwany do wskazania komu powierzył pojazd do kierowania, stanowiło jedynie jego subiektywne stanowisko procesowe, które nie mogło zostać zaakceptowane, a interpretacja treści wezwań podzielona. Stąd w tym zakresie, poglądy obwinionego co do skuteczności wezwań nie mogły zostać zaaprobowane.

Sąd uznał za wiarygodne dowody w postaci dokumentów: notatek urzędowych (k. 1-3, k. 14, k. 15), wezwań (k. 4 i 5), zwrotnego potwierdzenia odbioru (k. 6), pism obwinionego (k. 7 i 10), pisma Straży Miejskiej (k. 9) oraz dokumentacji zdjęciowej na CD (k. 54). W ocenie Sądu brak było podstaw do podważania ich wiarygodności. Strony również nie kwestionowały autentyczności tej dokumentacji i prawdziwości informacji w niej zawartych.

Sąd po dokonaniu analizy materiału dowodowego, uznał że A. M. nie można przypisać winy co do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. W tym miejscu podkreślić należy, że w chwili wykroczenia polegającego na przekroczeniu dozwolonej prędkości, był on właścicielem pojazdu, a wezwanie do niego kierowane, o wskazanie osoby, której powierzył pojazd do kierowania było skuteczne. Art. 96 § 3 kw stanowi, iż karze grzywny podlega, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Z kolei zgodnie z art. 129b ust. 3 pkt 7 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, Straż Miejska jest uprawniona do żądania od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Natomiast zgodnie z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Osoba wezwana do wskazania komu powierzyła pojazd musi mieć przy tym realną możliwość wywiązania się z ciężącego na niej obowiązku. Jednym z aspektów tej możliwości jest zwrócenie się przez uprawniony organ z takim żądaniem w czasie, który daje osobie wezwanej rzeczywistą możliwość wywiązania się z obowiązku. W ocenie Sądu, oczywiście biorąc pod uwagę okoliczności konkretnej sprawy, może wystąpić taka sytuacja, że osoba wezwana nie będzie ponosiła winy nawet nieumyślniej za niewskazanie komu powierzyła pojazd do kierowania, gdy organ uprawniony wystąpi z żądaniem po upływie zbyt długiego czasu od chwili zaistnienia pierwotnego wykroczenia, które było podstawą wystąpienia z takim wezwaniem. Nie można bowiem żądać po dłuższym czasie, aby osoba wezwana mogła pamiętać lub miała obowiązek pamiętać, kto w tym konkretnym dniu był kierującym pojazdem, którego jest posiadaczem bądź właścicielem. Ewentualność taka może w ocenie Sądu zaistnieć, gdy z samochodu korzysta wiele osób, a nie jedynie sam obwiniony. Mając na względzie zasady doświadczenia życiowego, zakładając, że z pojazdu korzysta więcej niż jedna osób w sposób niedokumentowany lub niekontrolowany szczególnie inaczej, realnym terminem, aby przeciętna osoba mogła rzeczywiście wiedzieć bądź ustalić, kto kierował pojazdem, a co za tym idzie, można było przypisać jej winę za niewskazanie osoby, której powierzono pojazd, jest w ocenie Sądu termin około 2 miesięcy od zaistnienia pierwotnego wykroczenia, będącego podstawą wezwania. Po upływie tego terminu, oczywiście w okolicznościach konkretnej sprawy, usprawiedliwionym ze względu na charakterystykę ludzkiej pamięci jest brak możliwości rzeczywistego ustalenia osoby prowadzącej w tym czasie pojazd, w szczególności w sytuacji, gdy zobowiązany do udzielenia odpowiedzi nie miał żadnej świadomości pierwotnego wykroczenia. W takich więc okolicznościach, aby osobie zobowiązanej można było przypisać winę za wykroczenie z art. 96 § 3 kw, powinna być ona wezwana w terminie pozwalającym na realną i praktyczną możliwość wywiązania się z obowiązku wskazania komu powierzył się pojazd do kierowania. Zdaniem Sądu terminem takim jest termin około 2 miesięcy od daty zdarzenia, w związku z którym wezwano osobę zobowiązaną do wskazania komu powierzyła pojazd.

Przenosząc te uwagi na grunt niniejszej sprawy podnieść należy, iż w sprawie w zależności od potrzeb z samochodu korzystał A. M. oraz jego żona. Wystąpienie więc do obwinionego z żądaniem wskazania komu powierzył pojazd do kierowania po upływie niemal 5 miesięcy od pierwotnej daty wykroczenia będącego podstawą tego wezwania, spowodowało to, że obwinionemu nie sposób było przypisać winę za zarzucane mu wykroczenie. Okoliczności niniejszej sprawy wskazują bowiem, że nie miał on rzeczywistej możliwości wywiązać się z nałożonego na niego obowiązku. Stąd nie można było pociągać go do odpowiedzialności o charakterze represyjnym,

albowiem wykroczeniem jest tylko czyn zawiniony przez sprawcę. Mając to na względzie Sąd uniewinnił obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa, bowiem zgodnie z art. 118 § 2 kpw, w razie uniewinnienia obwinionego w sprawie, w której wniosek złożył oskarżyciel publiczny, koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.